

anser det for rettest, at Raadgiveren i Folkeret bevarer det ham tillagte Repræsentations-tillæg — det staar ogsaa under Nr. 5 i Bemærkningerne til Udenrigsministeriets Bidrag til Normeringsloven for 1928—29 — og at han bevarer det ham tillagte Hjemmetillæg. Det vilde være interessant at høre Begrundelsen. De kommende Embedsmænd i disse Poster skal ikke have dette Tillæg. Det siger Udenrigsministeren udtrykkelig. Men naar Stillingen som Afdelingschef i det nuværende Folkeforbunds-kontor nedlægges, og den vedkommende udelukkende bliver Raadgiver i Folkeret, tillader jeg mig at spørge: Hvilken rationel Begrundelse er der saa for at opretholde et Repræsentations-tillæg for ham og det meget omtalte Hjemmetillæg?

Hvis jeg husker ret fra de Forhandlinger, der for adskillige Aar siden blev ført, kom dette ind i Forslaget om Udenrigstjenesten paa en noget ejendommelig Maade. Som bekendt har Udenrigsministeriets Embedsmænd et særligt Bevægelsestillæg, som andre Embedsmænd i Centralstyrelsen ikke har, og jeg vil holde paa, at det i al Almindelighed er meget godt og rimeligt, at dette Bevægelsestillæg er indført. Embedsmændene i Udenrigsministeriet har det, fordi de naar som helst maa holde sig rede til at blive forflyttet hjemmefra til et andet Sted i Verden. Men de Embedsmænd, om hvilke man antog, at de aldrig kunde blive forflyttet, havde ikke et saadant Bevægelsestillæg. Saa skete der det; at den daværende Arkivar blev udnævnt til Danmarks Repræsentant paa Island. Saa fandt man, at nu havde det vist sig, at der kunde indtræffe det Tilfælde, at en i Arkivet ansat Embedsmand kunde blive udsendt Embedsmand. Men da Stillingerne i Arkivet i Almindelighed ikke er saa bevægelige som de andre Stillinger, kaldte man ikke det Tillæg, man gav deres Indehavere, for et Bevægelsestillæg, men for et Hjemmetillæg, og saa blev der ogsaa tillagt Afdelingschefen for Folkeforbunds-kontoret et saadant Tillæg; saaledes at man havnede i, at Udenrigsministeriets Embedsmænd, hvad enten de er bevægelige eller ikke, alle sammen fik mere eller mindre Bevægelsestillæg eller Hjemmetillæg. Jeg ønsker at sige, at jeg mener, det er af den største Betydning, at man lønner vore udenrigsministerielle Embedsmænd i Overensstemmelse med den Tjenestes Betydning, som er dem betroet, men man maa dog kunne kræve en rationabel Begrundelse, naar Forslag som disse fremtræder.

Naar man nu fra Ministeriets Side saa

stærkt fremhæver Nødvendigheden af at bevare Raadgiveren i Folkeret, vil det være interessant at undersøge, hvorledes denne Stilling overhovedet i sin Tid fremkom. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa — det vil sikkert være bedre at drøfte dette nærmere i det kommende Udvalg —, men jeg kan ikke se rettere end, at man i mange af de vigtige Spørgsmaal, i hvilke Raadgiveren i Folkeret skulde afgive sit Skøn, kan indhente Responsa fra fremtrædende Jurister. Noget saadant sker ofte nok i andre Lande og er ogsaa ofte nok sket herhjemme. Det maa siges at være en fuldkommen Anomali, at man opretter en særlig Tjenestemandstilling som Raadgiver i Folkeret, og at Ministeriet saa — hvad alle, der har beskæftiget sig indgaaende med disse Spørgsmaal, ved — trods det, at det saaledes har en særlig, højt lønnet Embedsmand til dette Hverv, indhenter Responsa hos Professor Poul Johannes Jørgensen. Naar Ministeriet gør det, skulde man dog mene, at der ikke var Grund til at opretholde en særlig, højt gageret Tjenestemandstilling. Jeg kan ikke se Sammenhængen og Logikken i dette.

Jeg skal derefter vende mig til et Punkt, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel var inde paa. Det ærede Medlem talte om den Forbavelse og Indignation, som havde græbet ham og mange andre ved at blive bekendt med Udnævnelsen af den tidligere Udenrigsminister Grev Moltke til Chef for den danske Delegation ved den økonomiske Konference, der skal afholdes i Maj Maaned paa Folkeforbundets Initiativ. Jeg maa sige, at jeg blev meget forbavset, da jeg en Morgen i „Berlingske Tidende“ læste om denne Udnævnelse, eftersom det jo her drejer sig om en udelukkende teknisk-økonomisk Konference. Den er forberedt ved indgaaende Drøftelser i Folkeforbundet. Vi mindes alle, den Gang den højt ansete franske Minister Loucheur, kendt fra sine Wiesbadenforhandlinger med Rathenau, fremsatte Forslag derom i Folkeforbundsforsamlingen 1925. Forberedelsen til denne Konference, der omfatter et meget stort og indgaaende teknisk-økonomisk Program, har fundet Sted under Folkeforbundets Ledelse i Genève. I anden Kommission blev hele Problemet vedrørende Forberedelsen gennemdrøftet paa ny ved den sidste Folkeforbundsforsamling, og den Konference, man ved Forhandlingerne i Genève Gang paa Gang mindede om, var just den Konference, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel ogsaa mindede om, Konferencen i Bruxelles 1920. Man mindede om den, om